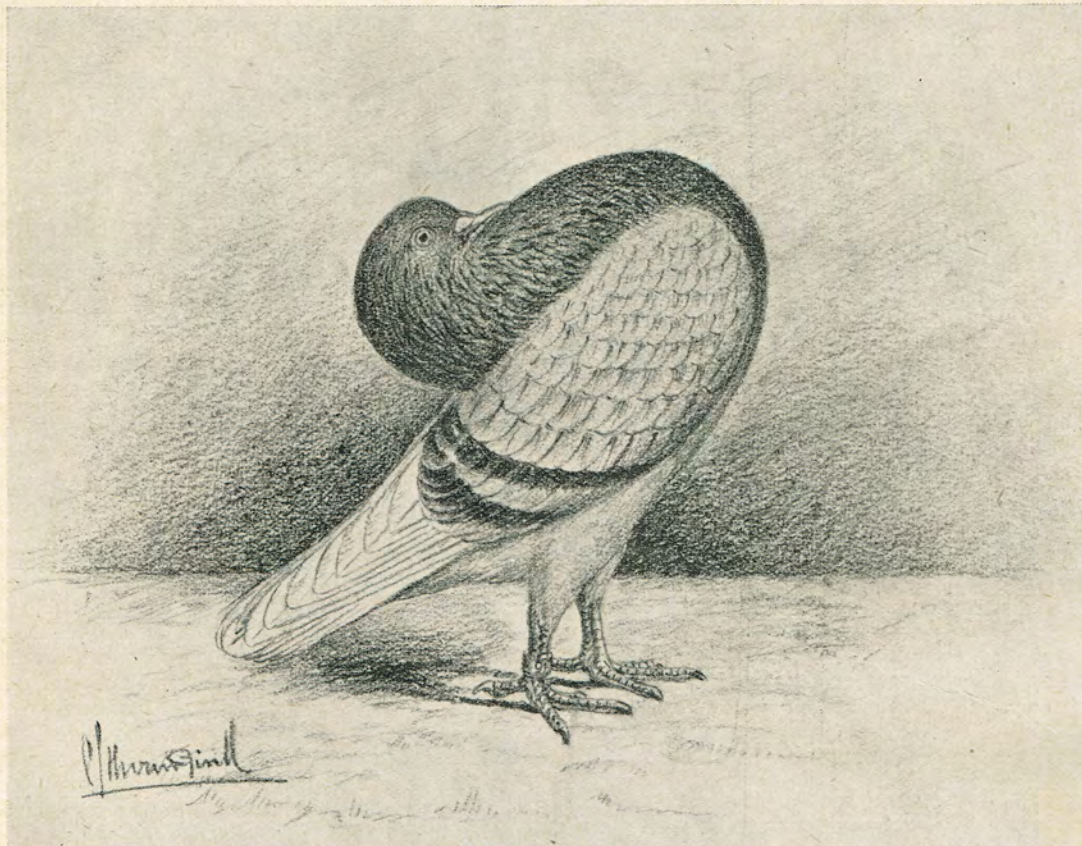

gebied van huisvesting en voeding heeft men in later jaren groote vorderingen gemaakt. Vooral in Duitsland heeft men door uitwisseling van ervaring op dat gebied het mogelijk gemaakt ook die soorten, die vroeger nog groote moeilijkheden opleverden, met succes ook in handen van hen te brengen, die minder lange routine daarin hadden. Het aantal liefhebbers van fazanten en andere siervogels is

daar te lande zoo gestegen, dat men er jaarlijks een groote speciale tentoonstelling voor kan organiseren, waar schitterende inzendingen komen. Zoover zal het hier te lande wel nooit komen, doch hopelijk zullen de groote pluimvee-tentoonstellingen zich meer en meer kunnen gaan instellen op het huisvesten van fraaie collectie siervogels.

v. G.

IDEALE ROODBLEEKE GRONINGER SLENKEDUIF

K 353

Naar een tekening van C. S. Th. van Gink

Deze afbeelding werd uitgevoerd naar schetsen, die aan den heer Logman ter beoordeeling werden voorgelegd. Als uitgangspunt werd gekozen het ideaal-beeld, dat destijds door den heer Dewald werd geteekend op aanwijzing van den heer Logman. De Groninger Slenk is een duif, welke uiterst moeilijk is weer te geven, doch we hopen, dat het ideaal-beeld de bevrediging der kenners zal wegdragen en daardoor ook inderdaad wordt, waartoe het bestemd was, n.l. een werkelijk standaard-ideaal.

De Groninger Slenkduif

Over het algemeen worden de nationale duivenrassen met zekere voorliefde gefokt. Sommige daaronder vinden slechts plaatselijke belangstelling. Daartoe behoort ook de Groninger Slenk. Groningen altijd nog een burcht voor de Slenken-teelt. Vliegduif bij uitnemendheid. Als zoodanig ongeëvenaard. Vrije uitvlucht is bevorderlijk voor de gezondheid, vliegervaring en fokwaarde.

Hoewel het aantal duivenrassen hier te lande zeer omvangrijk genoemd kan worden, is toch de belangstelling voor de meeste soorten niet van dien aard, dat we hierover kunnen roemen. Meerdere rassen worden immers slechts door enkele liefhebbers in stand gehouden, met het gevolg, dat de kwaliteit meestal niet op de hoogte van het buitenlandsche materiaal staat.

Het ontbreken van elke concurrentie op de tentoonstelling maakt het exposeeren tot een strijdloozen kamp, waarvan de overwinning reeds vóór den aanvang verzekerd is. Hier ontbreekt immers de prikkel, die de fokker noodig heeft om de aanvallen van zijn medefokkers af te slaan; het fokken wordt een sleur inplaats van een onafgebroken streven naar hogere kwaliteit.

Onze nationale rassen maken hierop gelukkig een gunstige uitzondering en ondanks de buitengewoon groote concurrentie der buitenlandsche soorten, hebben onze inheemsche rassen zich toch steeds staande kunnen houden. En nu is het wel eigenaardig, dat we onder onze nationale rassen weer enkele aantreffen, die zelfs in ons kleine landje nimmer een algemeene waardeering hebben kunnen vinden, zoodat ze, zool niet zuiver plaatselijk, dan toch slechts in bepaalde gewesten in stand worden gehouden. Deze bijzonderheid bepaalt zich tot twee soorten, en wel de oud-Holl. Tuim. en de Groninger Slenkduif. Hoewel we ons de moeite zullen besparen om de oorzaak hiervan op te sporen, leek het ons toch wel de moeite waard hierop met een enkel woord de aandacht te vestigen. Nu zien we dit verschijnsel niet alleen bij ons te lande, doch zeker in een even groote mate in de ons omringende landen. We denken hier b.v. aan de Berlijner Tuimelaars, waaronder we meerdere soorten aantreffen, die ondanks hun bijzondere schoonheid, toch buiten hun geboorteplaats nimmer vasten voet hebben kunnen krijgen. Het zijn dan ook bijna uitsluitend de plaatselijke liefhebbers, die deze rassen in stand houden en wel met een liefde en toewijding, die onze bewondering afdwingt. Hieraan hebben

we het dan ook te danken, dat deze rassen ondanks hun betrekkelijke isolatie, op een behoorlijk peil blijven en zelfs in meerdere gevallen een belangrijke kwaliteitsverbetering te constateeren valt.

Zoo is dan de stad Groningen steeds een bolwerk voor de Slenk geweest en hoewel hij van hieruit enkele succesvolle veroveringstochten heeft ondernomen, kan toch Groningen nog steeds het hoofdkwartier van de Slenkduif genoemd worden. Er bestaat echter een gegronde reden om er aan te twifelen of Groningen deze belangrijke positie nog lang zal behouden, vooral nu de gelederen in de laatste jaren erg gedund zijn en de open gevallen plaatsen onbezet blijven. Laten we echter niet op de geschiedenis vooruit loopen en ons bepalen tot den tegenwoordigen toestand.

Hoewel de Groninger Slenk op geen enkele tentoonstelling van eenige beteekenis ontbreekt, is hij toch veel meer „vliegduif“ dan „showvogel“. Zelfs als vliegduif neemt de Groninger Slenk nog weer een geheel aparte plaats in, want als luchtacrobaat is hij niet te overtreffen of zelfs te evenaren. Men moet de luchtacrobatiek van de Slenk met eigen oogen hebben aanschouwd, om ten volle te kunnen beseffen, welk genot deze duif den liefhebber kan verschaffen. De Slenk vliegt met veel beweging en niet, zooals andere duivensoorten met uitgestrekte hals en samengetrokken staart, maar met den hals rechtop, den staart waaivormig uitgespreid en de einden boogvormig naar boven. De vleugels worden bijna bij elken slag boven tegen elkaar geslagen met luide klanken. Bij tusschenpoozen worden de vleugels naar beneden eveneens tegen elkaar geslagen, waardoor het geheele lichaam als het ware een schok ontvangt, die het een kwartslag achterover schijnt te werpen, wat de liefhebbers „springen“ noemen. Dan weer worden de vleugels in rechte of schuine richting naar beneden gericht en worden groote afstanden afgelegd zonder van houding te veranderen. Deze vliegtoer wordt met het werkwoord „zwemmen“ aangeduid. Daarna gaan de vleugels rechtstandig naar boven, vlak tegen elkaar aangedrukt en ook in deze houding, waarbij de opstaande vleugels als zeilen fungeren, weet de Slenk zich verbazend snel te verplaatsen. Het ten uitvoer brengen van deze vliegtoeren vereischt temperament en kracht, eigenschappen waaraan de fokker in de eerste plaats zijn aandacht schenkt. Vooral aan een breede borst wordt een zeer groote waarde gehecht, want een smalle vogel zal als regel weinig in de lucht presteeren. Een niet minder belangrijk onderdeel vormt de staart, die uit 12 zeer breede pennen bestaat en, zooals reeds gezegd, tijdens de vlucht waaivormig gedragen wordt. Het is immers juist deze bijzondere staartvorm, die de Slenk in staat stelt de hierboven besproken vliegtoeren ten uitvoer te brengen en vooral aan de groote oppervlakte van den staart is de bijzondere drijf-

K 352

EEN FIJNE GRONINGER SLENKDUIF

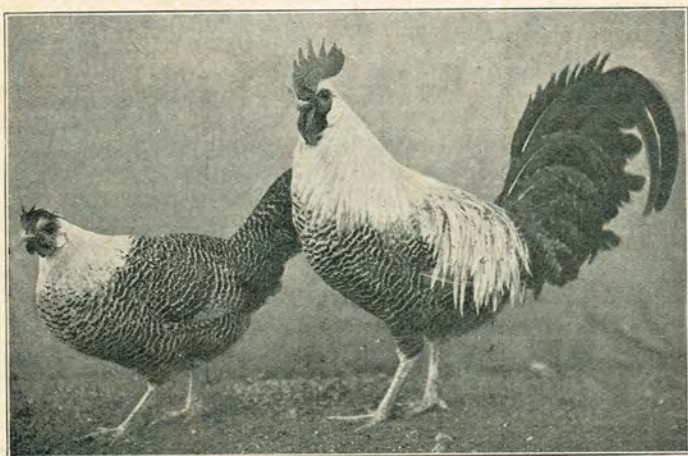
Roodbleeke Groninger Slenk duivin, die ons het juiste type laat zien. Hoewel de hals nog meer achterwaarts gebogen kon zijn, laat toch het type weinig te wenschen over. Met uitzondering van den kop, die iets te licht is, kan ook de kleur zeer goed genoemd worden.

kracht te danken. Op dit punt is de liefhebber zeer kritisch en we zouden werkelijk geen tweede eigenschap kunnen noemen van een even groote waarde. Met een handige beweging weet de Slenkliefhebber den staart op breedte en vorm te monstereen en als we na dit onderzoek de uitspraak hooren: er zit geen staart achter, dan is hiermede meteen het vonnis over den vogel uitgesproken.

De echte liefhebber wordt niet moe het vliegspel te aanschouwen en menige vogel werd vroeger dan ook beoordeeld naar het gepresterde vliegwerk. Jammer genoeg heeft het moderne verkeer hier, in letterlijken zin, belemmerende draden gespannen en wel door bovengrondsche telefoonnetten. Vooral in de groote steden heeft menige Slenkduif zich tegen een telefoondraad dood gevlogen, zoodat de meeste liefhebbers tegenwoordig hun beste dieren vasthouden. Hoewel de Slenk zich hierbij vrij goed heeft aangepast, is deze veranderde toestand het ras toch niet ten goede gekomen. Deze vogel a. h. w. als vliegduif geschapen, zal bij onvoldoende bewegingsvrijheid op den duur onherroepelijk aan temperament inboeten en daarbij veel van het karakteristieke verspelen. De liefhebber, die dan ook in de gelegenheid is om zijn vogels een vrije uitvlucht te geven, mag dit groote voorrecht niet ongebruikt laten, want niet alleen zal hij van de schoone vliegkunst kunnen genieten, doch zal de vrijheid ongetwijfeld van gunstigen invloed op de gezondheid der dieren zijn. Het mag dan waar zijn, dat door het gevaar aan het losvliegen verbonden zoo nu en dan een waardevolle vogel verloren gaat, dit verlies wordt ruimschoots vergoed door de veel gunstiger fokresultaten.

(Wordt vervolgd)

H. LOGMAN Jr.

C 10698

ZILVER BRAEKELS VAN FIJNE KWALITEIT

Dit paar Silver Braekels is van Duitsche herkomst, het land waar naast België de Braekels reeds jaren in goede kwaliteit worden gefokt. Teekening en type van beide exemplaren zijn goed. Het is jammer, dat er niet meer Braekels tegenwoordig worden gehouden, want het is een ras, dat zijn plaats waard is naast de meest populaire legsoorten, zooals Leghorns en Ancona's. Hun eieren zijn groot en prachtig wit.

Konijnen-Varia

UIT DE BUITENLANDSCHE VAKBLADEN

Uit de gehouden landbouwtellingen in Duitschland bleek, dat in December '34 in Duitschland — het Saargebied niet medegerekend — 7.298.150 tamme konijnen werden gefokt, w. o. 196.154 Angorakonijnen.

Een ieder kan zich speciaal-fokker noemen, maar alleen hij is speciaalfokker, wanneer andere fokkers hem, op grond van zijn geregelde fokresultaten, zoo betitelen.